

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Нека је благословен, браћо и сестре, данашњи дан и нека је благословено ово свето место на коме смо се сабрали да се заједнички Богу помолимо. Ми се Богу можемо молити и дужни смо се молити свуда и на сваком месту и у свакој прилици али недеља, празник јесу посебна времена одређена Црквом Божјом да се заједнички обраћамо Оцу нашем Небескоме јер удружени много смо јачи него појединачно и наше молитве уједињене оне брже и лакше допиру пред престо Божји.

Зато је Господ и оставио Цркву Своју и Црква изградила толике храмове по целој свету, да би људи имали прилике да се у њима сабирају. А долазак у цркву јесте један од најкориснијих, најбољих момената нашега живота. Зашто? Зато што у цркви увек чућемо нешто добро, нешто поучно, нешто спасоносно што је потребно нама људима ради нашега спасења. Сваке недеље, свакога празника Света Црква узноси пред нас по једну поуку или поруку Господа Христа. А Господ Христос, за време свога живота на земљи, све што је говорио, све што је радио, све што је проживео, има општи значај. Све што је говорио и проповедао односи се на Његове следбенике али и на све људе до краја света и века. Он је често говорио, према приликама, и учио народ који је у масама ишао за Њим. Говорио је често у причама, обичним причама као она о сејачу и семену, када је причао о виноградару или прича о благу сакривеном у пољу и многе те приче показују и својствене су обичном животу али у себи садрже дубоки смисао.

И данас Господ, у данашњем Светом Јеванђељу чули сте, износи један случај несвакидашњи али веома поучан. Каже да један човек, у ствари цар, хтео је да се са својим слугама прорачуна, да измири рачуне и почне то да ради и онда му доведоше једнога дужника, који је био дужан цару огромну суму новца – десет хиљада таланата. То је тад вредело више него десет хиљада долара, неупоредиво више. И, кад немадоше да врати, он паде на колена пред цара и замоли га да га сачека и да ће му све вратити јер господар је наредио слугама да продаду и њега и жену и децу, све што има да би свој дуг наплатио. А пошто он овако замоли цара, он се смилова на њега, пусти га слободног и, што је најважније, цео дуг му опрости, десет хиљада таланата му опрости. Тај слуга изађе из двора цара и нађе свог једнога другара који му је био дужан безначајну суму, сто динара, и затражи од њега да му врати што је дужан. Тај његов другар поступи као и он пред господаром својим, паде на колена пред њим и замоли га: „Причекај ме и све ћу ти вратити!“ А овај слуга, који је добио толику милост од цара, показа се немилосрдан према своме другару. Не хтеде да му опрости ни да га сачека, него га баци у тамницу. Остали другари њихови, кад видеше како се понео овај њихов друг неблагодаран, одоше и испричаше цару све што се догодило. Цар поново позва тога слугу и рече му: „Зли слуго, онолики дуг ја ти опростих јер се смиловах на тебе, зар није требало да се ти смилујеш на свога другара?“ И онда нареди да га предаду мучитељима, у ствари у тамницу, док не врати сав дуг. И Господ ову потресну причу завршава речима: „Тако ће и Отац Мој Небески опростити вама ако ви будете опростили брату своме од срца свога све грехе њихове.“

Дакле, овим задњим речима Господ је рекао да је наш однос са Богом, да су наши дугови према Богу а то су греси наши, многобројни и безбројни као оних десет хиљада таланата, да ће бити опроштени ако ми будемо један другоме опраштали наше ситне замерке, увреде, непријатности које ми као људи једни према другима можемо чинити и

чинимо. Дакле, оно што је Господ рекао у Молитви Господњој када је нас научио како Богу да се молимо и предао нам молитву *Оче наш*, Он је и тамо рекао у тој молитви коју читамо сваки дан и подсећамо се на своју дужност: „и опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим“. Тим речима из Молитве Господње и овим завршним речима данашњег Јеванђеља, ми сазнајемо да је спасење наше само у нашим рукама. Од нас зависи да ли ће Бог нама опростити. Хоће, ако и ми опраштамо један другоме а то је толико мало, то је толико безначајно и ситно да то може свак да учини. Међутим, у свакоме од нас постоји једна црта самољубља и славољубља и веома лако се палимо на сваку и најситнију увреду и не можемо да опростимо чак ако и наш брат тражи од нас и моли опроштај, као што је онај слуга молио господара, а ми се показујемо немилосрдни и не можемо да му опростимо. Ако нас је неко увредио случајно и насамо још и можемо да опростимо али ако се то десило пред људима у маси и неко нас увредио, е онда много, много теже опраштамо. Међутим, данашње Јеванђеље говори да је спасење наше у нашим рукама. За тако мало ми добијамо тако много, добијамо спасење душе, добијамо Царство Небеско, добијамо вечно блаженство.

Зато, браћо и сестре, будимо трпељиви једни према другима, да показујемо милорђе и љубав тиме што ћемо опростити један другоме ситне наше грехе и увреде, имајући увек у виду кол'ки су наши греси пред Богом и према Богу. И да бисмо добили тај опроштај дуга, ми смо дужни да се покажемо милостиви и милосрдни једни према другима. Само тако ако будемо се трудили у животу овоме, онда ћемо моћи да имамо наду да ће и Бог нама да опрости наше грехе за које се кајемо и да ће нас примити у Царство Своје Небеско, тамо где се налазе сви Свети угодници Божји, да са њима и са Анђелима Божјим Славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин!

Нека је срећна и благословена данашња молитва!